

Üniversite Öğrencilerinde Bağlanma Stilleri ve Sosyal Bağlılık İlişkisi Attachment Styles and Social Connectedness of University Students

Filiz GÜLTEKİN*

Ahu ARICIOĞLU**

Öz. Üniversite yılları genç için aileden bağımsızlığını kazanma, akademik başarı, gelecek planlaması gibi pekçok baskı yaratan durumu da beraberinde getirmektedir. Üniversite yıllarında gencin bir yandan üniversite yaşamına uyum sağlaması, aynı zamanda etkili kişilerarası ilişkiler kurabilmesi gerekmektedir. Bu çalışmanın amacı, bağlanma stillerinin sosyal bağlılıkla ilişkisini belirlemektir. Bu amaçla çalışmaya 337 üniversite öğrencisi katılmıştır. Veriler, İlişki Ölçekleri Anketi ve Sosyal Bağlılık Ölçeği ile toplanmıştır. Sosyal bağlılık ile bağlanma stilleri arasındaki ilişkiyi belirlemek için Pearson korelasyon katsayısı; bağlanma stillerinin sosyal bağlılığı yordayıp yordamadığını belirlemek için ise çoklu regresyon analizi kullanılmıştır. Yapılan çoklu regresyon analizinde ilk adımda kontrol değişkenleri olan yaş ve cinsiyet, sonra sırasıyla korkulu, güvenli, kayıtsız ve saplantılı bağlanma stilleri eşitliğe dahil edilmiştir. Elde edilen bulgular, sosyal bağlılığın korkulu, kayıtsız ve saplantılı bağlanma stilleri ile negatif; güvenli bağlanma stili ile pozitif ilişkili olduğunu göstermektedir. Çoklu regresyon sonuçlarına göre dört bağlanma stili, toplam varyansın %29'unu açıklamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sosyal bağlılık, bağlanma stilleri, üniversite öğrencileri.

Abstract. College years cause to stress among young people in terms of independent of family, academic success, future planning etc. During the college years, young people need to adaptation to university life, to develop effective interpersonal and close relationship skills. The purpose of this study was to examine how well attachment styles predict social connectedness. Participants were 337 university students. Data were gathered using the Relationships Scale Questionnaire and The Social Connectedness Scale. Pearson's correlation was used to examine correlations between attachment styles and social connectedness. Then, multiple regression analysis was used to explore the effects of attachment styles on social connectedness. In step 1, the control variables of age and gender were entered; in step 2, fearful attachment style was entered; in step 3, secure attachment style was added, in step 4, dismissing attachment style was added, in the last step, preoccupied attachment style was added. Social connectedness was negatively correlated with fearful, dismissing, and preoccupied attachment styles. On the other hand, social connectedness was positively correlated with secure attachment style. Multiple regression results indicated that the four attachment styles were able to account for 29% of the variance in social connectedness.

Keywords: Social connectedness, attachment styles, university students.

Toplumsal Mesaj. Üniversite yıllarında gencin bir yandan üniversite yaşamına uyum sağlaması, aynı zamanda etkili kişilerarası ilişkiler kurabilmesi gerekmektedir. Bu çalışmanın amacı, bağlanma stillerinin sosyal bağlılıkla ilişkisini belirlemektir. Araştırma sonuçları, sosyal bağlılığın korkulu, kayıtsız ve saplantılı bağlanma stilleri ile negatif; güvenli bağlanma stili ile pozitif ilişkili olduğunu göstermektedir.

Public Interest Statement. During the college years, young people need to adaptation to university life, to develop effective interpersonal and close relationship skills. The purpose of this study was to examine how well attachment styles predict social connectedness. According to the results, social connectedness was negatively correlated with fearful, dismissing, and preoccupied attachment styles. On the other hand, social connectedness was positively correlated with secure attachment style.

* Yrd. Doç. Dr., Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Rehberlik ve Psikolojik Danışma Anabilim Dalı, gultekinfiliz@uludag.edu.tr

** Yrd. Doç. Dr., Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Rehberlik ve Psikolojik Danışma Anabilim Dalı, aricioglu@pau.edu.tr

1. GİRİŞ

İnsanoğlunun başkalarına ihtiyacı olmadan yaşamını sürdürebilecek duruma gelmesi uzun yıllar sonucunda mümkün olabilmektedir. Kendi kendine beslenmesi, yürümesi, kendini koruyabilmesi vb. diğer canlılara göre daha uzun bir süreçte gerçekleşir. Bu nedenle insanoğlu diğer insanların yardımına, desteğine yani varlığına muhtaçtır.

Adler'e (2000) göre güçsüzlüğü ve çaresizliği nedeniyle bir çocuğun aile içinde yaşadığı gibi yetişkinler de güçsüzlüklerini başkalarıyla bir araya gelerek aşmaya çalışırlar. İnsanların yetersizlik duyguları ve yaşamın güçlüklerinin tek başına üstesinden gelememeleri, onları bir toplumun üyesi olarak yaşamaya iter. Adler gibi başka kuramcılar da insanın diğerleriyle ilişkide olmasının varoluşsal bir ihtiyaç olduğuna (Fromm, 1955), diğerleriyle ilişki kurmanın kişiliğin belirleyici bir unsuru olduğuna vurgu yapar. Örneğin Maslow (1943), ait olma, sevilme ve saygınlığı kendini gerçekleştirmeye giden yolda bir adım olarak görür. İnsanlar birbirleri için destek kaynağı olabileceği gibi birbirlerinin yaşamlarını zorlaştırıcı da olabilmektedirler. Sadece doğaya değil aynı zamanda diğer insanlara karşı da korunmak zorunda olan insan, diğer insanlarla yakınlık kurmak, onlarla birlik olmak zorundadır. Zamanla bu birarada olma, ilişki kurma zorunluluğu, ait olma ihtiyacını da beraberinde getirir. Bireyin diğerleriyle bir arada olma zorunluluğu sosyal bağlılık kavramını karşımıza çıkarmaktadır.

Sosyal bağlılık, sosyal yaşamda kişilerarası yakınlığın öznel farkındalığını ifade eden benliğin bir yönü olarak tanımlanmaktadır (Lee ve Robins, 1995; 1998). Bu yakınlık duygusu bireyin ait olma duygusunun önemli bir unsurudur ve yakın ya da uzak (örneğin ebeveynler, arkadaşlar, akranlar, yabancılar, topluluklar, toplumlar) tüm ilişki deneyimlerine dayanır (Lee ve Robins, 2000). Sosyal yaşamda kalıcı kişilerarası ilişkilerin bilişsel yansımalarını ifade eden benliğin bir yönü olan sosyal bağlılık sosyal ilişkilerden doyum almada önemlidir.

Diğerlerine bağlı olduğunu hissetme, psikolojik ve fiziksel iyi oluşu artıran bir durumdur (Lee ve Robins, 1998). Sosyal bağlılık, insanların sosyal yaşamlarını nasıl organize edecekleri, nasıl anlamlı hale getirecekleri ve bu sayede ilişki artırıcı davranışları nasıl destekleyecekleri konusunda aracı bir rol üstlenmektedir. Böylece öznel iyi oluşun artmasına katkı sağlamaktadır (Lee, Dean ve Jung, 2008). Sosyal bağlılığı yüksek olan insanlar kendilerini diğerlerine daha yakın hissetme, diğerleriyle kolayca özdeşim kurma, diğerlerini dostça ve cana yakın olarak algılama eğilimindedirler ve sosyal grup ve aktivitelere katılabilirler (Lee, Draper ve Lee, 2001). Eraslan Çapan (2016), sosyal bağlılığın umutsuzluk aracılığıyla iyi oluşu yordadığını ortaya koymuştur. Yapılan çalışmalar, sosyal bağlılığın uyum sağlama (Duru, 2008b), yalnızlık (Duru, 2008a), pozitif duygular (Kok ve Fredrickson, 2010; Ong ve Allaire, 2005), stres (Lee, Keough, ve Sexton, 2002; Yeh ve Inose, 2003), işlevsel olmayan kişilerarası davranışlar (Lee, Draper ve Lee, 2001), öz saygı (Lee ve Robins, 1998), depresyon (Williams ve Galliher, 2006) ile ilişkili olduğunu göstermektedir. Ayrıca sosyal ilişkilerin sadece ruhsal sağlığı değil fiziksel sağlığı da olumlu yönde etkilediği ifade edilmektedir (Cohen, 2004; Cohen ve diğ., 2003).

İnsanlar, stresli ve tehlikeli durumlarda korunmaya ve yakınlığa ihtiyaç duyarlar. Sosyal bağlılığın az oluşu stress yaratır; çünkü sosyal bağlılık bireyleri kişilerarası reddedilmeye karşı korur. Bireyin diğerleriyle ilişkilerini belirleyen pekçok değişken bulunmaktadır. Literatür incelendiğinde bu değişkenlerden birinin bağlanma kavramı olduğu görülmektedir. Bowlby (1980), bağlanmayı, bebekle bakım veren kişi arasında duygusal bir yakınlık olarak tanımlar. Bağlanma kuramında temel bakım veren kişi ile kurulmuş olan bağlanma ilişkilerinin, yaşam boyu devam ettiği ve yetişkinlik döneminde de önemli olduğu kabul edilir. Nitekim, Muris ve Maas (2004), ebeveyn ve çocuk arasında yaşanan sosyal ve duygusal bir bağ olan bağlanmanın, ergenlik ve yetişkinlik yıllarındaki ilişki örüntülerinin de belirleyicisi olduğunu ifade etmektedirler.

Ainsworth (1989), çocuklarda bağlanmanın güvenli (secure), kaygılı-kararsız (anxious/ambivalent) ve kaçınan (anxious/avoidant) şeklinde farklı stillere ayrıldığını belirtmiştir. Hazan ve Shaver (1987), Ainsworth'un çocuklar için yaptığı sınıflandırmayı yetişkinler için yaparak güvenli, kaçınan ve kaygılı-kararsız bağlanma stili olmak üzere benzer bir sınıflandırma elde etmişlerdir. Bartholomew (1990),

Bowlby'nin orijinal kuramında öne sürülen kendilik ve diğerine ilişkin iki tür içsel çalışan modelini (internal working models) bir araya getirerek sistematikleştirmiş ve yetişkin bağlanma stillerini dörtlü sınıflandırmada toplamıştır. Eğer bağlanma figürü güvenlik ve özerklik ihtiyacını dikkate alırsa, çocuk kendini bağımsız bir benlik olarak algılayacaktır. Böylece güvenli bağlanan çocuk, bakıcısı ve kendisini güvene ve sevgiye değer olarak görecektir. Buna karşın, eğer ebeveynler çocuklarının güven ve özerklik ihtiyacını sıkça göz ardı ederlerse, çocuk değersizlik ve yetersizlik temelli içsel model, yani bilişsel temsiller (mental representations) geliştirecektir. Güvensiz bağlanma sonucunda ise çocuk kendini yetersiz ve değersiz görünürken, bakıcısını da reddedici ve güvenilmez şeklinde algılayacaktır (Bartholomew ve Horowitz, 1991). Bu içsel çalışan modellerin, bir başka deyişle benlik modeli ve başkaları modelinin, olumlu veya olumsuz olması durumu; kişinin ilişkilerinde hissettiği güven duygusunu, sosyal çevreden gelen tepkilerin ne derece güvenilir ve tutarlı olarak algıladığını, aynı zamanda kişinin kendisini ne derece sevmeye değer olarak algıladığını doğrudan etkilemektedir (Main, Kaplan ve Cassidy, 1985). Dolayısıyla bireyin diğerleriyle ilişkisinin de belirleyicisi olabilmektedir.

Dörtlü Bağlanma Modeli'ne göre güvenli bağlanma stilindeki yetişkinler, kendiliklerini (self) değerli ve sevebilir algırlarlar. Bu kişiler için diğerleri de ulaşılabilir ve duyarlıdır. Güvenli (secure) bağlanan yetişkinler yakınlık kurmaktan rahatsız olmazlar. Saplantılı (preoccupied) bağlanma stili, kayıtsız (dismissing) bağlanma stili ve korkulu (fearful) bağlanma stili olarak isimlendirilen diğer üç bağlanma biçiminde ise kendilik ve/veya diğerleriyle ilgili olarak olumsuz bir içsel çalışan model bulunmaktadır ve her üçü de güvensiz bağlanma adı altında yer almaktadırlar (Bartholomew ve Horowitz, 1991). Bağlanma stillerinin duyguları düzenleme biçimleri ile ilişkili olduğu (Allen ve Miga, 2010; Mikulincer ve Shaver, 2008); güvenli bağlanan kişilerin yakın ilişkilerde olumsuz duygularını güvensiz bağlanan kişilere göre daha yapıcı şekilde düzenledikleri (Considine ve Magai, 2003) ifade edilmektedir.

Araştırmalar, güvenli bağlanan üniversite öğrencilerinin genel uyumlarının daha yüksek olduğunu (Akhunlar, 2010), yaşadıkları sorunlar karşısında problem odaklı başa çıkma stillini kullanma eğiliminde olduklarını (Terzi ve Cihangir Çankaya, 2009), sosyal becerilerinin yüksek olduğunu (Deniz, Hamarta ve Arı, 2005), kişisel yetkinlik gösterdiklerini (Meyers, 1998) bulgulamıştır. Ayrıca, güvenli bağlanmanın alçakgönüllülük, minnettarlık ve affetme gibi ilişkisel erdemlerin uygulanması için de bir temel sağladığı (Dwiwardani ve diğ., 2014), psikolojik sağlıkla ilgili olduğu (Surcinelli, Rossi, Montebrocci ve Baldaro, 2010) ifade edilmektedir. Miga ve diğerleri (2010) tarafından 14 yaşındaki ergenlerle yapılan çalışmada, güvensiz bağlanma stilinin, dört yıl sonra romantik ilişkilerde psikolojik şiddet uygulamayı ya da kurban olmayı yordadığı belirlenmiştir. Görüldüğü gibi, araştırmalar bağlanma örüntülerinin yetişkinlikte de devam ettiğini ve güvenli bağlanmanın olumlu duygularla ilişkisini ortaya koymaktadır.

Önemli bir genç nüfusa sahip olan Türkiye'nin 2013 verilerine göre 18-23 yaş aralığında 7 milyon üzerinde üniversite çağında genç nüfus bulunmaktadır (tuik.gov.tr). Başka bir ifadeyle Türkiye'de üniversite eğitimi almak isteyen birçok lise mezunu genç, üniversiteye girebilmek için çok sayıda kişi ile yarışmak durumundadır. Bu nedenle Türkiye'de lise mezunu gençler üniversiteye gitmek için uzun yıllar çaba harcarlar. Üniversite eğitimi gençler ve aileleri için iyi bir meslek ve böylece iyi bir yaşam anlamına gelmektedir. Bununla birlikte, üniversite eğitimi ve diploması kadar, bu dönemdeki yaşantılar da genç için çok önemlidir. Bu dönemde gençler ailelerinden bağımsızdırlar, akranlarıyla daha çok vakit geçirirler, farklı özelliklerde pek çok insanla tanışır, yeni yaşantılara sahip olurlar. Bununla birlikte üniversite gençler için olumlu olduğu kadar olumsuzlukları da beraberinde getirir. Yeni bir çevreye alışmak, yeni arkadaşlar edinmek, akademik başarı, gençleri zorlayabilir. Ailesinden uzak olan genç, bu zorlukları kendi başına aşmalıdır.

Santrock'a (2012) göre genç, alıştığı dünyadan (aile, yaşadığı yer gibi) ayrılarak üniversiteye geldiği ilk yılda yalnızlık yaşayabilir. Çoğunlukla gençler lisedeki popülerliklerini üniversiteye taşıyamazlar. Özellikle de evinden uzakta bir yerde üniversiteye başlayan gencin yeni sosyal ilişkiler kurma görevini yerine getirmesi gerekir. Diener ve Seligman (2002) üniversite öğrencileriyle yaptıkları

çalışmada, çok mutlu üniversite öğrencilerinin, genelde yalnız zaman geçiren daha mutsuz öğrencilere göre daha sosyal olduklarını belirlemişlerdir. Bu öğrenciler, daha dışa dönük, daha güçlü romantik ve sosyal ilişkilere sahiptirler. Bu durumda sosyal çevre, gencin üniversite yaşamından doyum sağlamasında önemli bir faktör olabilmektedir. Yapılan çalışmalar da üniversite öğrencilerinin sosyal ve kültürel etkinliklere katılma, arkadaşlık ve karşı cinsle ilişki, üniversiteye uyum sağlama gibi konularda sorunlar yaşadıklarını (Erdoğan, Şanlı ve Şimşek Bekir, 2005; Özkan ve Yılmaz, 2010; Taştan ve Çürükvelioğlu, 2010; Pektaş ve Bilge, 2007) göstermektedir.

Özetle, gençler zorlu bir süreç sonunda geldikleri üniversitede sosyal ilişkilerinde sorunlar ve dolayısıyla üniversite yaşamına ilişkin hayal kırıklığı yaşayabilmektedirler. Oysa ki üniversite eğitimi ve üniversite yaşamı, öğrencileri sadece mesleğe değil hayata da hazırlar. Bu bağlamda üniversite öğrencisinin üniversitede hem akademik hem de sosyal ve kişisel alanda kendini geliştirmesi beklenmektedir. Alanyazında bağlanma stilleri ve sosyal bağlılık ilişkisine dair bir çalışmaya rastlanmamıştır. Bu nedenle Türkiye’de üniversite çağındaki bireylerin sosyal bağlılık düzeylerini açıklayan değişkenlerin belirlenmesinin önemli olduğu düşünülmektedir. Bu amaçla, çalışmada bireylerin yaşamlarının erken dönemlerinden getirmiş oldukları bağlanma stillerinin, sosyal bağlılık düzeyleriyle ilişkisi belirlenmeye çalışılmıştır.

2. YÖNTEM

2.1 Katılımcılar ve İşlem

Bu çalışma, ilişkisel tarama modelinde betimleyici bir araştırmadır. Araştırma Türkiye’nin gelişmiş sayılabilecek bir şehrindeki devlet üniversitesinde öğrenim görmekte olan 337 [187 (55%) kadın; 150 (45%) erkek; $X_{yaş} = 20.91$, $SD = 1.60$, yaş aralığı 18-27] öğrenci ile yürütülmüştür. Araştırmaya katılan öğrencilerin 83’ü (25%) birinci sınıf; 71’i (21%) ikinci sınıf; 96’sı (28%) üçüncü sınıf ve 87’si (26%) son sınıf öğrencisidir. Veri toplama işlemi, 2015-2016 akademik yılı güz döneminde sınıf ortamında tek oturumda gerçekleştirilmiştir. Katılımcılara çalışmanın amacı açıklanmış, araştırmaya katılmaya gönüllü öğrencilerden veri toplama araçlarını cevaplamaları istenmiştir. Cevaplama işlemi 15-20 dakikada tamamlanmıştır.

2.2 Veri Toplama Araçları

İlişki Ölçekleri Anketi (İÖA, Griffin ve Bartholomew, 1994): İÖA, 30 maddeden oluşan 7’li likert tipi (1=beni hiç tanımlamıyor, 7=tamamiyle beni tamamlıyor) bir ölçektir. İÖA, güvenli, korkulu, kayıtsız ve saplantılı olmak üzere dört bağlanma prototipini ölçmek amacıyla kullanılmaktadır. Türk kültürüne uyarlaması Sümer ve Güngör (1999), tarafından yapılmıştır. İÖA için yapılan ana bileşenler analizi sonucunda özdeğeri 1’in üzerinde iki faktör elde edilmiştir. İÖA ile yürütülen analizde birinci faktör varyansın % 43’ünü, ikinci faktör ise % 33’ünü açıklamaktadır (toplam % 76). Birinci faktörde güvenli stil -.84, korkulu stil .80 faktör yükü ile, ikinci faktörde ise kayıtsız bağlanma stili .76, saplantılı bağlanma stili -.84 faktör yükü ile yer almıştır. İÖA’nın altölçeklerine ait iç tutarlık katsayıları ise (alfa) .27 ile .61 arasında değişmektedir. Genel olarak, İÖA’nın iki ölçüm zamanı arasındaki gruplandırma değişmezlik derecesinin birbirine çok yakın olduğu gözlenmiştir. İÖA’dan aldıkları puanlara göre dört bağlanma stili içinde gruplandırılan katılımcıların % 64’tür ($\kappa = .45$)’ü 1. ve 2. zamanda aynı bağlanma grubu içinde yer almıştır. Dört hafta arayla verilen ölçeğin sürekli puanları temelinde hesaplanan test tekrar test güvenilirlikleri .54 ile .78 arasında değişmektedir. Bu orta derecede güçlü bir güvenilirlik olarak kabul edilebilir. Bu çalışmada ölçeğin iç tutarlılık katsayısı güvenli bağlanma için .93; kayıtsız bağlanma için .33; korkulu ve saplantılı bağlanma .22 olarak bulunmuştur.

Sosyal Bağlılık Ölçeği (SBÖ, Lee ve Robbins, 1995): SBÖ, sekiz maddeden oluşan 6’lı likert tipi bir ölçektir. Ölçekten 8 ila 48 arasında puan alınmakta ve yüksek puan sosyal bağlılık düzeyinin yüksek olduğunu ifade etmektedir. Ölçeğin Türk kültürüne uyarlaması Duru (2007) tarafından yapılmıştır. Yapı geçerliliği çalışması, ölçeğin tek faktörlü bir yapıya sahip olduğunu ve bu faktörün toplam varyansın %59’unu açıkladığını göstermektedir. Ölçeğin iç tutarlılık katsayısı .90 ve dört hafta arayla

yapılan test tekrar test güvenirlik katsayısı oldukça yüksek bulunmuştur ($r=.90$). Bu çalışmada, ölçeğin iç tutarlık güvenirlik katsayısı .93 olarak bulunmuştur.

2.3 Verilerin Analizi

Verilerin analizi için öncelikle betimleyici istatistikler yapılmıştır. Arkasından sosyal bağlılık ile bağlanma stilleri puanları arasındaki ilişkiyi belirlemek için Pearson korelasyon katsayısı kullanılmıştır. Sosyal bağlılığı yordayan değişkenlerin belirlenmesi için çoklu regresyon analizi kullanılmıştır. Çalışmada hata payı olarak .05 olarak belirlenmiştir.

3. BULGULAR

3.1 Korelasyon Analizi

Verilerin normallik varsayımını test etmek için çarpıklık (skewness) ve basıklık (kurtosis) değerleri incelenmiştir. Verilerin çarpıklık değerlerinin -.63 ile .17, basıklık değerlerinin -.35 ila .44. arasında değiştiği ve dolayısıyla verilerin normal dağıldığı belirlenmiştir. Betimleyici istatistiklere ilişkin sonuçlar Tablo 1'de yer almaktadır.

Tablo 1. Betimleyici İstatistikler ve Değişkenler Arası Korelasyonlar

Değişkenler	1	2	3	4	\bar{X} (SD)	Skewness	Kurtosis
1- Sosyal bağlılık	-				43.42 (8.57)	-.63	.35
2- Kayıtsız	-.35**	-			25.21 (5.11)	.09	.39
3- Korkulu	-.43**	.44**	-		30.73 (7.65)	.05	-.06
4- Güvenli	.34**	-.18**	-.27**	-	24.95 (5.12)	.04	.44
5- Saplantılı	-.36**	.34**	.66**	-.02	36.73 (9.14)	.17	-.35

* $p < .05$, ** $p < .01$

Tablo 1'de görüldüğü üzere sosyal bağlılık ile kayıtsız bağlanma stili $r_{(337)} = -.35$, 95% C.I. [-.44, -.25], korkulu bağlanma stili $r_{(337)} = -.43$, 95% C.I. [-.51, -.34] ve saplantılı bağlanma stili $r_{(337)} = -.36$, 95% C.I. [-.45, -.26] arasında negatif korelasyon bulunmaktadır. Diğer yandan sosyal bağlılık ile güvenli bağlanma stili arasında $r_{(337)} = .34$, 95% C.I. [.24, .43] pozitif korelasyon olduğu görülmektedir.

3.2 Çoklu Regresyon Analizi

Bağlanma stillerinin sosyal bağlılığı yordama gücünü belirlemek için çoklu regresyon analizi yapılmıştır. Regresyon analizi için değişkenler arası çoklu değişme (multicollinearity), varyans şişmesi (VIF) ve tolerans değerleri incelenmiştir. Bulgular VIF (1.05 ile 2.23) ve tolerans (.52 ile .95) değerlerinin analiz için uygun değerler olduğunu göstermektedir. Regresyon analizi için bağımlı değişken olarak sosyal bağlılık ve bağımsız değişkenler olarak bağlanma stilleri, kontrol değişkenleri olarak yaş ve cinsiyet, analize alınmıştır. Regresyon analizine ilişkin bulgular Tablo 2'de yer almaktadır.

Tablo 2. Regresyon Analizi Sonuçları

Değişkenler	Adım 1				Adım 2				Adım 3				Adım 4				Adım 5			
	B	SE _B	β	t	B	SE _B	β	t	B	SE _B	β	t	B	SE _B	β	t	B	SE _B	β	t
Cinsiyet	.75	.29	.14	2.57*	.38	.27	.07	1.41	.38	.26	.07	1.45	.42	.26	.08	1.62	.40	.25	.07	1.58
Yaş	-1.48	.94	-	-1.58	-1.15	.86	-	-1.35	-1.38	.83	-.08	-1.66	-	.84	-.04	-.90	-.58	.83	-.03	-.70
Korkulu			.09				.06						.76							
Güvenli					-.47	.06	-	-8.43**	-.40	.06	-.35	-7.07**	-	.06	-.28	-5.16**	-.17	.08	-.15	-2.16*
Kayıtsız							.42		.41	.08	.24	4.94**	.39	.08	.23	4.72**	.44	.08	.26	5.33**
Saplantılı																	-.27	.09	-.16	-3.05**
R ²		.024				.195				.250				.274				.293		
Adj R ²		.018				.188				.241				.263				.280		
SE		8.49				7.72				7.46				7.36				7.27		
F _(dfn,dfd)		(2, 334) 4.03*				(3, 333) 26.93**				(4, 332) 27.92**				(5, 331) 24.93**				(6, 330) 22.77**		

* p < .05, ** p < .01

Tablo 2'de görüldüğü üzere yapılan çoklu regresyon analizine göre dört bağlanma stili, sosyal bağlılığa ilişkin toplam varyansın %29'unu açıklamaktadır $F_{(6, 330)} = 22.77, p < .01$. Çoklu regresyon analizine birinci adımda cinsiyet ve yaş değişkenleri, sonrasında sırasıyla korkulu, güvenli, kayıtsız ve saplantılı bağlanma stilleri eşitliğe alınmıştır. Eşitliğe alınan korkulu bağlanma stilinin sosyal bağlılığa ilişkin yordayıcı gücünün anlamlı olduğu $R^2 = .19, F_{(3, 333)} = 26.93, p < .01$ görülmüştür. Güvenli bağlanma stilinin eşitliğe alındığı üçüncü adımda varyansın %5.5'ini ($\Delta R^2 = .055, F_{(4, 332)} = 27.92, p < .01$); kayıtsız bağlanma stili eşitliğe eklendiğinde varyansın %2.3'ünü ($\Delta R^2 = .023, F_{(5, 331)} = 24.93, p < .01$) açıkladığı belirlenmiştir. Son adımda eşitliğe saplantılı bağlanma stili eklenmiştir ve sosyal bağlılıkla anlamlı düzeyde ilişkili olduğu görülmüştür ($\Delta R^2 = .019, R^2 = .29, \text{adjusted } R^2 = .28$). Bağlanma stillerinin eşitliğe dahil edildiği modellerde korkulu ($\beta = -.15, p < .05$), güvenli ($\beta = .26, p < .01$), kayıtsız ($\beta = -.16, p < .01$) ve saplantılı ($\beta = -.19, p < .01$) bağlanma stillerinin sosyal bağlılık üzerindeki yordayıcı güçleri anlamlı bulunmuştur. Sosyal bağlılığın en güçlü yordayıcısının güvenli bağlanma stili olduğu görülmektedir.

4. TARTIŞMA

Çalışmada, dört bağlanma stilinin, sosyal bağlılığa ilişkin varyansın %29'unu açıkladığı, bağlanma stillerinden güvenli bağlanma stilinin sosyal bağlılığın en güçlü yordayıcısı olduğu bulunmuştur. Elde edilen bulgular, önceki çalışmaların bulgularıyla tutarlılık göstermektedir.

İnsanın diğer insanlara yönelik tutumunun, onlara ilişkin algısının oluşmasında bebeklik ve çocukluk yılları büyük öneme sahiptir. Horney (2012), ilgisiz, reddedici, tutarsız vb. anababa tutumları nedeniyle bebeğin kaygı yaşayacağını, bu nedenle de temel düşmanlığın ortaya çıkacağını belirtmektedir. Dünyayı ve diğerlerini tehlikeli olarak algılayan bebek, bu kaygıyla baş etmek için insanlara yönelme, insanlardan uzaklaşma ya da insanlara karşı olma yönünde nevrotik eğilimlere sahip olacaktır. Benzer şekilde Erikson (1998) da bebeğin fizyolojik ihtiyaçları karşılanmadığında temel güvensizlik duygusunun ortaya çıkacağını ifade etmektedir. Bartholomew ve Horowitz (1991), çocuğun güvenlik ve özerklik ihtiyacı dikkate alındığında, güvenli bağlanacağını, kendisini ve bakıcısını güvenilir ve değerli olarak algılayacağını belirtmektedir. Dolayısıyla güvenli bağlanma stiline sahip bireylerin, dünyayı ve o dünyadaki insanları güvenilir, kendisini de sevmeye değer bir varlık olarak algılaması, onlarla olan ilişkilerine de olumlu yansıtacaktır. Büyük olasılıkla bu kişiler daha anlamlı ve derin ilişkiler kurabilecek, kişilerarası ilişkileri benliklerini tehdit eden bir durum olarak görmeyeceklerdir. Yapılan çalışmalar da güvenli bağlanan öğrencilerin daha uyumlu olduklarını (Akhunlar, 2010), problemleriyle daha iyi başa çıkabildiklerini (Terzi ve Cihangir Çankaya, 2009), sosyal beceri ve kişisel yetkinliklerinin yüksek olduğunu (Deniz, Hamarta ve Arı, 2005; Meyers, 1998) göstermektedir. Yine güvenli bağlanmanın, kişilerarası ilişkilerin devamlılığında önemli olan alçakgönüllülük, minnettarlık ve affetme gibi özelliklere temel sağladığı (Dwiwardani ve diğ., 2014) ifade edilmektedir.

Bağlanma stillerinin duyguları düzenleme biçimleriyle ilişkili olduğu (Mikulincer ve Shaver, 2008) gözönünde bulundurulduğunda güvensiz bağlanan kişilerin yakın ilişkilerde yaşadıkları olumsuz duyguları yapıcı bir şekilde düzenlemekte başarısız olmaları (Consedine ve Magai, 2003) beklenmektedir. Bu durum da ilişkilerin başlamasında ve sürdürülmesinde sorunlar yaşanmasına neden olacaktır. Başka bir ifadeyle, güvensiz bağlanan kişiler diğerlerini tehdit edici olarak algıladıkları için ilişkileri başlatmakta sorunlar yaşayacak, diğerleriyle yaşadıkları sorunlarla ve onlara yönelik olumsuz duygularıyla baş edemedikleri için ilişkilerini devam ettiremeyeceklerdir. Oysa ki bireyin sosyal ilişkiler içinde olması onun psikolojik ve fiziksel sağlığını olumlu yönde etkileyen, yaşam sorunlarıyla daha iyi başa çıkmasına olanak sağlayan önemli bir kaynaktır.

Sosyal bağlılıkla ilgili çalışmalar sosyal bağlılığı yüksek olan kişilerin öznel oluşlarının yüksek olduğunu, diğerlerini daha dostça ve cana yakın algıladıklarını, uyum sağlamaya yardımcı olduğunu, öz saygıyı ve pozitif duyguları artırdığını ortaya koymaktadır. Bunun yanı sıra sosyal bağlılığı yüksek olan insanların umutsuzluk, yalnızlık, stres, depresyon gibi olumsuz özelliklerinin düşük düzeyde olduğu bulgulanmıştır (Örneğin, Cohen ve diğ. 2003; Duru, 2008a; Duru, 2008b;

Eraslan Çapan, 2016; Kok ve Fredrickson, 2010; Lee ve Robins, 1998; Lee, Draper ve Lee, 2001; Lee, Draper ve Lee, 2001; Lee, Keough, ve Sexton, 2002; Lee, Dean ve Jung, 2008; Ong ve Allaire, 2005; Williams ve Galliher, 2006; Yeh ve Inose, 2003). Bu bağlamda, üniversite öğrencilerinde de sosyal bağlılığın güvenli bağlanmayla olumlu bir şekilde ilişkili olmasının beklenen bir bulgu olduğu sonucuna varılabilir.

5. SONUÇ

Araştırma bir üniversitenin öğrencileri üzerinde gerçekleştirildiğinden, araştırma sonuçlarının ancak bu üniversite öğrencilerine genellenebilmesi ve bu çalışmada kullanılan ölçme araçlarının ölçtüğü niteliklerle sınırlı olması bu araştırmanın sınırlılıkları arasında yer almaktadır.

Yaşlılarıyla yakın ilişkiler kurma, ergenlik döneminin gelişim görevlerinden biridir. Genç, lise yıllarında oluşturduğu sosyal ilişkileri, üniversiteye geçişle birlikte yeniden oluşturmak zorundadır. Bu da üniversite yıllarında sosyal bağlılığın önemini ortaya koymaktadır. Üniversite yıllarında pekçok öğrencinin arkadaşlık ve romantik ilişkiler kurma konusunda yaşadıkları sorunlar da bunu desteklemektedir (Erdoğan, Şanlı ve Şimşek Bekir, 2005; Özkan ve Yılmaz, 2010; Pektaş ve Bilge, 2007; Taştan ve Çürükvelioğlu, 2010). Bu nedenle üniversite öğrencilerinin, ilk yıllarında okula ve çevreye uyumlarını destekleyecek oryantasyon çalışmalarının tüm üniversitede akran desteği yoluyla yapılması sağlanabilir.

Bu araştırma, Türkiye'nin ekonomik açıdan gelişmiş sayılabilecek bir ilindeki (Gül ve Çevik, 2014) üniversite öğrencileriyle yapılmıştır. Bu bağlamda elde edilen bulgular, benzer nitelikteki gruplara genellenebilir. Farklı gelişmişlik düzeyine sahip şehir ve üniversitelerdeki öğrencilerle yapılacak karşılaştırmalı araştırmalara ihtiyaç olduğu düşünülmektedir.

Bağlanma stilleri sadece bireyin kendisi ile ilgili bir süreç değildir, aynı zamanda sonraki nesilleri etkileyen bir süreçtir. Güvensiz bağlanan bireyler sonraki nesillere bu bağlanma stilini aktarabilmektedirler. Bağlanma stillerinin bebeklikten itibaren olduğu göz önünde bulundurulduğunda, daha önceki eğitim kademelerinde okullarda verilen ana-baba eğitimi çalışmalarının yaygınlaştırılması böylece anne babaların çocuklarının güvenli bağlanmalarını desteklemeleri sağlanabilir.

Üniversite yıllarında genç, ailenin sağladığı güven ve koruyuculuktan uzaklaştığında genç için sosyal çevre daha da önemli hale gelir. Üniversite öğrencilerinin sosyal ilişkiler konusunda yaşadığı sorunlar bu dönemin en önemli problemlerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu bağlamda psikolojik danışmada bunu göz önünde bulundurarak bir yol izlemek psikolojik danışma sürecinin etkililiğini artırabilir.

Üniversite döneminde bulunan gençler için romantik ilişkiler de dahil tam bir bağlanma ilişkisine dönüşebilecek bağlanmaların yer aldığı uzun dönemli ilişkiler kurabilirler (Lee, 2011). Bu bağlamda, üniversitelerin psikolojik danışma merkezlerinde bağlanma konulu farkındalık oluşturacak eğitimler ve ruh sağlığı hizmetlerinin verilmesinin işlevsel olacağı düşünülmektedir.

Kaynakça

- Adler, A. (2000). *Yaşama sanatı*, İstanbul: Say Yayınları.
- Ainsworth, M. S. (1989). Attachments beyond infancy. *American Psychologist*, 44 (4), 709.
- Akhunlar, M. N. (2010). Üniversite öğrencilerinin bağlanma stilleri ile uyum süreçleri arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Yayımlanmamış yüksek lisans tezi*, Maltepe Üniversitesi, İstanbul.
- Allen, J. P. ve Miga, E. M. (2010). Attachment in adolescence: A move to the level of emotion regulation. *Journal of Social and Personal Relationships*, 27(2), 181-190.
- Bartholomew, K. (1990). Avoidance of intimacy: An attachment perspective. *Journal of Social Personal Relationships*, 7(2), 147-178.

- Bartholomew, K. ve Horowitz, L. M. (1991). Attachment styles among young adults: A test of a four-category model. *Journal of Personality and Social Psychology*, 61(2), 226-244.
- Bowlby, J. (1980). *Attachment and loss: Sadness and depression*, NY: Basic Books, NY.
- Cohen, S. (2004). Social relationships and health. *American Psychologist*, November, 676-684.
- Cohen, S., Doyle, W.J., Turner, R., Alper, C. M. ve Skoner D. P. (2003). Sociability and susceptibility to the common cold. *Psychological Science*, 14(5), 389-395.
- Consedine, N. S. ve Magai, C. (2003). Attachment and emotion experience in later life: The view from emotions theory. *Attachment and Human Development*, 5(2), 165-187.
- Deniz, M. E., Hamarta, E. ve Arı, R. (2005). An investigation of social skills and loneliness levels of university students with respect to their attachment styles in a sample of Turkish students. *Social Behavior and Personality*, 33, 19-32.
- Diener, E. ve Seligman, M. E. P. (2002). Very happy people. *Psychological Science*, 13(1), 81-84.
- Duru. E. (2008a). Yalnızlığı yordamada sosyal destek ve sosyal bağlılığın rolü. *Türk Psikoloji Dergisi*, 23(61), 15-24.
- Duru.E. (2008b). The predictive analysis of adjustment difficulties from loneliness, social support, and social connectedness. *Educational Sciences: Theory & Practice*, 8(3), 849-856.
- Duru, E. (2007). The adaptation of social connectedness scale Turkish culture. *Eurasian Journal of Educational Research*, 26, 85-94.
- Dwiwardani, C., Hill, P. C., Bollinger, R. A., Marks, L., Steele, J. R., Doolin, H. N. ve Davis, D. (2014). Virtues develop from a secure base: Attachment and resilience as predictors of humility, gratitude, and forgiveness. *Journal of Psychology and Theology*, 42(1), 83-90.
- Eraslan-Çapan, B. (2016). Social connectedness and flourishing: The Mediating role of hopelessness. *Universal Journal of Educational Research*, 4(5), 933-940.
- Erdoğan, Ş., Şanlı, H. S. ve Bekir, H. Ş. (2005). Gazi Üniversitesi, eğitim fakültesi öğrencilerinin üniversite yaşamına uyum durumları, *Kastamonu Eğitim Dergisi*, 13(1), 479.
- Erikson, E. H. (1998). *The life cycle completed*, N.Y: W.W. Norton & Company.
- Fromm, E. (1955). *Sane society*, NY: A Fawcett Premier Book.
- Gander, M. J. ve Gardiner H. W. (1993). *Çocuk ve ergen gelişimi*. Ankara: İmge Kitabevi.
- Gül, H. E. ve Çevik B. (2014). 2010 ve 2012 verileriyle Türkiye'de illerin gelişmişlik düzeyi araştırması. Türkiye İş Bankası, 2014. <http://ekonomi.isbank.com.tr> adresinden erişilmiştir.
- Hazan, C. ve Shaver, P.R. (1987). Romantic love conceptualizing as an attachment process. *Journal of Personality and Social Psychology*, 52(3), 511-524.
- Horney, K. (2012). *İçsel çatışmalarımız*. İstanbul: Say Yayınları.
- Kok, B.E. ve Fredrickson, B.L. (2010). Upward spirals of the heart: Autonomic flexibility, as indexed by vagal tone, reciprocally and prospectively predicts positive emotions and social connectedness. *Biological psychology*, 85(3), 432-436.
- Lee. E. J. (2003). *The attachment system throughout the life course: Review and criticisms of attachment theory*. Rochester: Rochester Institute of Technology. Online available from <http://www.personalityresearch.org/papers/lee.html>
- Lee, R. M., Keough, K. A. ve Sexton J. D. (2002). Social connectedness, social appraisal and perceived stress in college women and man. *Journal of Counseling and Development*, 80, 355-361.
- Lee, R. M., Dean, B. L. ve Jung, K. (2001). Social connectedness, extraversion and subjective well-being: Testing a mediational model. *Personality and Individual Differences*, 45, 414-419.
- Lee, R. M., Draper, M. ve Lee, S. (2001). Social connectedness, dysfunctional interpersonal behaviors, and psychological distress: Testing a mediator model. *Journal of Counseling Psychology*, 48(3), 310-318.
- Lee, R. M. ve Robbins, S. B. (2000). Understanding social connectedness in college women and men. *Journal of Counseling and Development*, 78, 484-491.

- Lee, R. M. ve Robbins, S. B. (1998). The relationship between social connectedness and anxiety, self-esteem and social identity. *Journal of Counseling Psychology, 45*(3), 338-345.
- Lee, R. M. ve Robbins, S. B. (1995). Measuring belongingness: The social connectedness and social assurance scales. *Journal of Counseling Psychology, 42*, 232-241.
- Main, M., Kaplan, N. ve Cassidy, J. (1985). Security in infancy, childhood, and adulthood: A move to the level of representation. *Monographs of The Society for Research in Child Development, 50*(1/2), 66-104.
- Maslow, A. H. (1943). A theory of human motivation. *Psychological Review, 50* (4), 370-396.
- Meyers, S. A. (1998). Personality correlates of adult attachment style. *The Journal of Social Psychology, 138*(3), 407-409.
- Miga, E. M., Hare, A., Allen, J. P. ve Manning, N. (2010). The relation of insecure attachment states of mind and romantic attachment styles to adolescent aggression in romantic relationships. *Attachment & Human Development, 12*(5), 463-481.
- Mikulincer, M. ve Shaver, P. R. (2008). Adult attachment and affect regulation, In J. Cassidy, P. R. Shaver, *Handbook of attachment: Theory, research, and clinical applications*, (503-532). New York: Guilford Press.
- Muris, P. ve Maas, A. (2004). Strengths and difficulties as correlates of attachment style in institutionalized and non-institutionalized children with below-average intellectual abilities. *Child Psychiatry and Human Development, 34*(4), 317-328.
- Ong, A. D. ve Allaire, J. C. (2005). Cardiovascular intraindividual variability in later life: The influence of social connectedness and positive emotions. *Psychology and Aging, 20*(3), 476-485.
- Özkan, S. ve Yılmaz, E. (2010). Üniversite öğrencilerinin üniversite yaşamına uyum durumları (Bandırma Örneği). *Fırat Sağlık Hizmetleri Dergisi, 5*(13), 151-173.
- Pektaş, İ. ve Bilge, A. (2007). Ege Üniversitesi İzmir Atatürk Sağlık Yüksekokulu öğrencilerinin problem alanlarının belirlenmesi. *İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 8*(14), 83-98.
- Santrock, J. W. (2012). *Ergenlik*, Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.
- Surcinelli, P., Rossi, N., Montebanocci, O. ve Baldora, B. (2010). Adult attachment styles and psychological disease: Examining the mediating role of personality traits. *The Journal of Psychology, 144*(6), 523-534.
- Sümer, N. ve Güngör, D. (1999). Yetişkin bağlanma stilleri ölçeklerinin Türk örnekleme üzerinde psikometrik değerlendirmesi ve kültürlerarası bir karşılaştırm. *Türk Psikoloji Dergisi, 14*(43), 71-106.
- Taştan, N. ve Çürükvelioğlu, E. (2010). Kırıkkale Üniversitesi Eğitim ve Fen Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin problem alanları ve Kırıkkale Üniversitesi Danışma Rehberlik Uygulama ve Araştırma Merkezi'nden beklentileri. *V. Üniversiteler Psikolojik Danışma ve Rehberlik Sempozyumu*, Mersin Üniversitesi, Mersin.
- Terzi, Ş. ve Çankaya, Z. C. (2009). Bağlanma stillerinin öznel iyi olmayı ve stresle başa çıkma tutumlarını yordama gücü. *Türk Psikolojik Danışma ve Rehberlik Dergisi, 4*(31), 1-11.
- Tuik (2017). Nüfus istatistikleri. Tuik.gov.tr adresinden erişilmiştir.
- Williams, K. L. ve Galliher, R. V. (2006). Predicting depression and self-esteem from social connectedness, support, and competence. *Journal of Social and Clinical Psychology, 25* (8), 855-874.
- Yeh, C. J. ve Innose, M. (2003). International students' reported English fluency, social support satisfaction, and social connectedness as predictors of acculturative stress. *Counseling Psychology Quarterly, 16*(1), 15-28.

Extended Summary

University life brings along positive issues together with the negative ones for the university students. Getting used to a new environment, making new friends, and academic success may force the young. The young person who is away from the family must overcome these difficulties on his/her own. In Diener and Seligman's (2002) study made with university students it is determined that happy university students are more social when compared to unhappy students that are generally on their own. These students are more outgoing and they stronger romantic and social relationships. Studies indicate that university students have problems in the participation of social and cultural activities, friendship and relations with opposite sex and adaptation to university yaşadıklarını (Taştan & Çürükvelioğlu, 2010; Özkan & Yılmaz, 2010; Pektaş & Bilge, 2007; Erdoğan, Şanlı & Şimşek Bekir, 2005).

Social connectedness is defined as an aspect of individualism that expresses the subjective awareness of interpersonal intimacy in social life (Lee ve Robins, 1995; 1998). This feeling of intimacy is an important aspect of the individual's feeling of belonging and close or remote (parents, friends, peers, strangers, communities, societies) it is based on all relationship experiences (Lee ve Robins, 2000). Studies indicate that social connectedness is connected with psychological and physical well-being, subjective well-being, adaptation, loneliness, positive emotions, stress, nonfunctional interpersonal behaviors, self-esteem and depression (Kok ve Fredrickson, 2010; Duru, 2008a; Duru, 2008b; Williams ve Galliher, 2006; Ong ve Allaire, 2005; Yeh ve Inose, 2003; Lee, Keough, ve Sexton, 2002; Lee, Draper ve Lee, 2001; Lee ve Robins, 1998).

In attachment theory it is accepted that the established attachment relationships with the primary caregiver continue lifelong and also has significance in adulthood period. The researchers discovered that the general adaptations of the university students that attach securely are higher (Akhunlar, 2010), they tend to use problem oriented coping style while facing problems (Terzi ve Cihangir Çankaya, 2009), and their social skills are high (Deniz, Hamarta ve Arı, 2005), and also they show personal competence (Meyers, 1998). In addition it is suggested that secure attachment provides a basis for the application of relational virtues like modesty, gratitude and forgiveness (Dwiwardani ve diğ., 2014), and it is related with psychological health (Surcinelli, Rossi, Montebanacci ve Baldaro, 2010).

In adolescence the young are expected to achieve a developmental task such as establishing new and mature relationships with peers from both sexes (Gander ve Gardiner, 1993). In this study it is analyzed that to what extent the attachment styles of university students predict social connectedness.

Method and Materials

This research is a descriptive research designed as a relational survey model. Participants were 337 [187 (55%) women, 150 (45%) men, $M_{age} = 20.91$ years, $SD = 1.60$, and age range 18-27) university students. Data were gathered using the *Relationships Scale Questionnaire (RSQ; Griffin & Bartholomew, 1994)* and *The Social Connectedness Scale (SCS, Lee & Robbins, 1995)*: The RSQ consists of 30 items. The RSQ have four attachment prototypes; secure, dismissing, fearful, and preoccupied. Turkish adaptation of this scale had been done by Sümer and Güngör (1999). The SCS consists of eight items. Turkish adaptation of this scale had been done by Duru (2007). Pearson's correlation was used to examine correlations between attachment styles and social connectedness. Then, multiple regression analysis was used to explore the effects of attachment styles on social connectedness.

Results

Social connectedness was negatively associated with dismissing, $r_{(337)} = -.35$, 95% C.I. [-.44, -.25], fearful, $r_{(337)} = -.43$, 95% C.I. [-.51, -.34], and preoccupied attachment styles, $r_{(337)} = -.36$, 95% C.I. [-.45, -.26]. On the other hand, social connectedness was positively associated with secure attachment style, $r_{(337)} = .34$, 95% C.I. [.24, .43]. Multiple regression results indicated that the four

attachment styles were able to account for 29% of the variance in social connectedness, $F_{(6, 330)} = 22.77, p < .01$. At first step control variables were added. At step 2 of the analysis, fearful attachment style entered into the regression equation and was significantly related to social connectedness, $R^2 = .19, F_{(3, 333)} = 26.93, p < .01$. Secure attachment style entered on the third step accounting for an additional 5.5% variance ($\Delta R^2 = .055, F_{(4, 332)} = 27.92, p < .01$). Then, dismissing attachment style entered on the fourth step accounting for an additional 2.3% variance ($\Delta R^2 = .023, F_{(5, 331)} = 24.93, p < .01$). At last step of the analysis, preoccupied attachment style entered into the regression equation and was significantly related to social connectedness, ($\Delta R^2 = .019, R^2 = .29, \text{adjusted } R^2 = .28$). The standardized beta coefficients indicated the relative influence of the variables in the final model with fearful ($\beta = -.15, p < .05$), secure ($\beta = .26, p < .01$), dismissing ($\beta = -.16, p < .01$), and preoccupied ($\beta = -.19, p < .01$), all significantly influencing and secure attachment style was strongest predictor of social connectedness.

Discussion

In the study it is found that the four attachment styles were able to account for 29% of the variance in social connectedness, secure attachment style is the strongest predictor among the attachments styles of social connectedness. Findings obtained indicate consistency with the findings of former studies.

The studies on social connectedness assert that the people whose social connectedness is higher, have high subjectivity, perceive others more friendly and intimate, so this high social connectedness is helpful for adaptation, and increase self-esteem and positive emotions. In addition it is discovered that, the people whose social connectedness is high, have negative aspects such as loneliness, stress, depression at a low level (Cohen ve diğ. 2003; Lee, Dean ve Jung, 2008; Lee, Draper ve Lee, 2001; Eraslan Çapan, 2016; Kok ve Fredrickson, 2010; Duru, 2008a; Duru, 2008b; Williams ve Galliher, 2006; Ong ve Allaire, 2005; Yeh ve Inose, 2003; Lee, Keough, ve Sexton, 2002; Lee, Draper ve Lee, 2001; Lee ve Robins, 1998). Within this context it is concluded that social connectedness in university students is related with secure attachment in a positive way is an expected finding.

Conclusion

Attachment style is not only a process related to the individual but a process that affects next generations as well. The individuals that attach insecurely may transform this attachment style to next generations. Considering the fact that attachment styles are formed beginning from babyhood, the parent education studies provided in schools in former education stages can be extended, and thus the parents are enabled to support their children in secure attachment.

The young can establish long period relationships that include attachments which can turn into a whole attachment relation including romantic relationships (Lee, 2003). Within this context it is thought that providing trains that will create attachment based awareness and giving mental health services in university psychological guidance centers will be functional.